

Alvestabanevisan

Jag är född i en hyd - da vid
Land - vet - ters by och där had' jag båd' sys - kon och
mor och där lev - de jag lyck - lig och
nöjd med min lott fast - än den var nog ring - a än - då.

Min fader han dog i mina spädate år
men jag minnes nog honom ändå.
Sen for jag ut i världen vid mitt femtonde år
för att pröva och vinna lyckan svår.

Sen har jag arbetat på järnvägar hela Sverige runt,
men har inget kunna spara ändå,
nog kan det vara roligt så länge man är ung
fastän arbetet det är mycket tungt.

För det mesta har jag varit i tunnlar och i berg
och det arbetet suger ben och märg,
men dagen den har gått med munterhet och sång
fastän den var över tio timmar lång.

Vi voro tre kamrater som från Gällivare for,
och till Alvestabanan vi kom,
och där fick jag arbete för en tunnel var i gång,
den var tvåhundra sjuttio meter lång.

Två entreprenörer de drev oss fram med fart
igenom berget det gick båd' natt och dag,
avlöningen blev ringa den delas av vår bas,
för det mesta de själva skulle ha.

Men när det hade knogats i tunneln ett par år,
det blev skärning men den blev lika svår.
Det var ruskigt att arbeta, det sa vi en och var
men Lindström svarade det ingen fara var.

Hän kände nog sig säker på slänten där han stod
utav skärningen, som var av berg och jord.
Han behövde ej arbeta, därtill var han för god
så länge hans arbetskraft av trettio man bestod.

Det var den 7 april om aftonen 1902
när vi då uti arbetet stod,
på Lindströms ord vi trodde det ingen fara var
men ej raset en timma hade kvar.

Raset kom så hastigt som blixten ilar fram
och vi arbeta under nio man.
En kamrat blev krossad och jag ej undan hann
och en tredje blev skadad i en hand.

De övriga kamraterna blev slagna av skräck
och mina ben var av stenar övertäckt.
Dock jag blev snart framdragen, men dock så illa klämd,
och så till staden med en skjuts jag blev sänd.

På lasarettet fick jag ligga närmare ett år
för min skada den var nog ganska svår.
Mitt högra ben blev krossat det vänstra var utav
på två ställen men det fick jag ha kvar.

Nog är det svårt bli skadad som jag i livets vår
för min ålder var blott fem och tjugo år.
Men jag dock ej är sorgsen, är bäst att vara glad
så går tiden fort och så går dag för dag.

Jag kom från lasarettet, till Göteborg jag for
och till järnvägsdirektören jag gick.
Och jag sporde honom hövligt om plats jag kunde få
som stationshjälp vid Alvesta-Borås.

Men svaret det fick jag på herremannased
och det kan ni nog tänka hur det blev.
Ni har arbetat hos Lindström, jag har ej plats för er,
nå'n försörjning det får ni inte här.

Vi fattiga arbetare få jämt i sticket stå
och hur det är kan jag inte fullt förstå.
Nog kunde det väl ändras att lotten lika föll
om blott vi hade mod och så vi sammanhöll.

Nu slutar jag en visa min första som ni ser
för jag har ingenting att skriva i den mer,
för min hand och min penna den börjar bliva tung
och jag ändrar nu för denna gång min sång.